

Regjerings Side. Jeg skal altsaa anbefale det Vindringsforslag, her foreligger, og udtale min Tilfredshed med Udtalelsen i Betænkningen, særlig forsaavidt den gaar ud paa, at vi mulig maa søge at komme de Menneſter til Hjælp, som i Krigen have faaet deres Helbred ødelagt.

Formanden (Krabbe): For at Forhandlingen angaaende en Sag, for hvilken Alle interessere sig, ikke skal faae for stor et Omfang, finder jeg det rigtigt at gjøre opmærksom paa, at det, der foreligger, er Spørgsmaalet om en Forhøielse af Invalideforsørgelsen, og at andre Spørgsmaal vedrørende Invalider, navnlig det ofte debatterede Spørgsmaal om Veibslighederne for Invaliditet, ligge udenfor nærværende Forhandling.

N. P. Jensen: Jeg opfattede den ærede Ordfører (Berg) saaledes, at det var hans Ønske, at vi skulde bringe denne Sag tilende, og jeg skal da, saameget mere efter den Opfordring, der nu fremkom fra den høitærede Formands Side, indskrænke mig til nogle ganske almindelige Bemærkninger. I Betænkningen ser det ud, som om der i hele Udvalget har været Harmoni, og det har der ogsaa været paa eet Omraade, idet hele Udvalget har ønsket at gjøre Alt, hvad der er muligt, for Invaliderne; men derfor kan der jo vel have været delte Meninger om Enkelthederne. Jeg har i Udvalget forbeholdt mig her i Thinget at fremsætte min afvigende Anskuelse om enkelte Punter, da Tiden ikke tillod at tilføie Noget herom i Betænkningen. Jeg skal derfor paa det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsens) og jegne Begne erklære, at vi ere med til at gjøre Indstillingen, men nogle Enkeltheder kunde vi maaske ønske noget anderledes. Vi have undladt at stille Forslag, navnlig i det Haab, som ogsaa blev udtalt af den sidste ærede Taler, at der næste Aar vil findes Anledning til at give Invaliderne Godtgørelse for, hvad de nu miste ved et Aars Udsættelse.

Offen: Det var min Hensigt under denne Sags 1ste Behandling at tage Ordet; men paa Grund af de politiske Forhold, da saabel Regjeringen som Rigsdagen staa afmægtige overfor hinanden, anjaa jeg det for overflødig. Nu synes det derimod, som om dette Lovforslag skal vedtages, og jeg skal derfor tillade mig nogle faa Bemærkninger. Ved Loven af 9de April 1851 er det Princip eller, som der staaer i Betænkningen, den Grundtætning laaet fast, at Invaliderne have Krav paa Statens særlige Forsørg, og at Diskussionen om, hvorvidt det maa betragtes som

et Erstatningsspørgsmaal eller Billighedskrav, vil for Fremtiden falde bort. Spørgsmaalet bliver simpelthen dette: Ere vore Invalider forsørgede paa en tilstrækkelig og forsvarlig Maade? De ærede Medlemmer for Odense Amts 1ste Valgkreds (Falbe-Hansen) og Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), som paa det nationaløkonomiske Omraade maa anses for Sagkyndige, have ved en anden Leilighed oplyst, at til en enkelt Persons aarlige Underhold kræves der mindst 250 Kr., og det svarer omtrent til, hvad Kjøbenhavns Kommune giver til sine Fattiglemmer. Endvidere er det oplyst, at en Arbejderfamilie, bestaaende af 5 Medlemmer, Forældre og 3 Børn, kan ikke ernæres under 750 Kr. aarlig. Jeg kan ikke skjønne rettere efter det Kjendstøb, jeg har til at leve baade paa Landet og i Byen, end at det stemmer temmelig nøie med Virkeligheden, især naar jeg ser hen til, hvad det koster mig som Rigsdagsmand at leve her i Byen. Mit Underhold er anstændigt, men i al Tærværlighed, og jeg giver for Bærelse og Kost ikke mindre end 70 Kr. om Maanedes, hvad der jo svarer til 840 Kr. om Aaret. Krigsinvaliderne forsørges saaledes, at de Menige faae i 1ste, 2den og 3die Afdeling henholdsvis 640 Kr., 360 Kr. og 250 Kr. som Maximalgrænsse; men efter Ministerens Forslag vil det blive forhøiet til henholdsvis 780, 450 og 315 Kr. Nu synes det nok, som om 780 Kr. ikke er saa lille en Forsørgelse, og det skal jeg villig indrømme; men jeg skal dertil bemærke, at Betingelserne for at komme i denne Afdeling, ere saa overordentlig strenge, at der findes ingen Invalidelov i hele Verden, der har saadanne Bestemmelser, saa at det har jo i Virkeligheden ingen finantseel Betydning. Derfor, saavidt jeg veed, kun 15 Invalider i denne Afdeling. Derimod er det 2den Afdeling, som det netop for os gjælder om at have Opmærksomheden henvendt paa. Det er Invalider, som enten have mistet en Arm eller et Ben, og hvis Erhvervsøevne for Manges Vedkommende er fuldstændig svækket. For Saadanne er efter min Formenting en Forsørgelse af 450 Kr. hverken tilstrækkelig eller forsvarlig. Jeg ser derfor ikke rettere, end at man ved Loven af 1851 har valet Forhaabninger hos Invaliderne om, at Staten vilde forsørg dem bedre, end om de vare henviste til Kommunerne, og at disse Forhaabninger til Dato ikke ere blevne opfyldte. Og dog bør vi ikke glemme, at det netop skyldes disse Mænd, skyldes Invalidernes og Soldaternes Mod, Tapperhed og opoffrende Fædrelandsfind i 1848, at vi den Dag idag have den almindelige Valgret. Dengang sagde man om disse Mænd og om den danske